

نگاهی به رویدادهای سیاسی ایران

کشور ما ایران شرایط بسیار حساس و سرنوشت‌سازی را از سر می‌گذراند. بی‌حقوقی سیاسی و اجتماعی و فقر اقتصادی "دست‌آورد" ربع قرن حاکمیت فقهاست. در ایران فساد، نابرابری، فقر و فلاکت روزافزون اقتصادی و تعمیق هرچه بیشتر شکاف طبقاتی، بیکاری و بی‌چشم‌اندازی، تبعیض جنسی و ... بیداد می‌کند. جامعه در درون به حال انفجار و در مناسبات با جهان بیرون، متشنج و بحرانی است. عامل این بی‌ثباتی و بحران، رژیم آزادی‌ستیز جمهوری اسلامی است. از اینرو جامعه بدون عبور از این رژیم، نمی‌تواند دروازه‌های دموکراسی را بگشاید. اما عبور از این سد نیازمند شناخت از اوضاع سیاسی جامعه ایران در مقاطع مختلف و اتخاذ سیاست درست و روشهای سنجیده مبارزاتی است.

این نوشته می‌کوشد تا با نگاهی به وضعیت جنبش توده‌ای، موقعیت جناحهای حکومت، مناسبات ایران با جهان غرب، وضعیت اپوزیسیون جمهوریخواه در چند ماه اخیر و چشم‌انداز کوتاه مدت فراروی، وظایف سیاسی را روشنی بخشد.

۱- وضعیت جنبش توده‌ای

طی چندماهه گذشته با وجود تشدید فشارهای همه‌جانبه سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و رشد نارضایتی مردم، سطح حرکات و واکنشهای اجتماعی دستخوش تغییر قابل توجهی نشده است، واکنشها عمدتاً به شکل دفاعی و برای دستیابی به خواسته‌های صنفی متمرکز بوده است. اما گستردگی و تنوع حرکات نشان از ورود به مرحله جدیدی در آینده دارد. مروری به رویدادهای در عرصه‌های کارگری، زنان و دانشجویان، می‌تواند به درک ما از سطح مبارزه مردم یاری رساند:

پرداخت حقوق معوقه بوده که از چهار ماه تا یک سال را شامل می‌گردد، از آن جمله می‌توان به صنایع نساجی کاشان، ایران ترانسفورماتور و بسیاری واحد های صنعتی دیگر اشاره کرد. در رابطه با واگذاری واحدهای صنعتی به بخش خصوصی در چند ماه اخیر مخالفت های زیادی از سوی کارگران صورت گرفته است که مهمترین آن اعتراضات گسترده کارکنان پتروشیمی نسبت به واگذاری این صنایع به بخش خصوصی و هم چنین کارکنان شرکت خدماتی و پشتیبانی وزارت نفت در رابطه با واگذاری شرکتشان به بخش خصوصی بوده است. در ارتباط با بیکارسازی ها نیز در بسیاری از واحد های صنعتی اعتراضات هم چنان ادامه دارد.

این اعتراضات عمدتاً به شکل اعتصاب، تحصن، ارسال نامه های سرگشاده و در یک مورد بستن جاده بین رشت تا آستارا انجام شده است.

جنبش دانشجویی: در سه ماهه گذشته اعتراضات گسترده در اکثر واحدهای آموزشی ادامه داشته است. خواست اصلی دانشجویان، آزادی دستگیرشدگان بعد از تظاهرات ۲۰ خرداد ماه و جلوگیری از بازداشت فعالین دانشجویی بوده است. صدها دانشجو به اتهام ضدیت با نظام محاکمه و به زندان هایی از یک تا ۵ سال محکوم گردیده اند. مبارزه آزادی خواهانه دانشجویان در حال حاضر خود را در بنیان گذاری و تقویت تشکل های مستقل دانشجویی و فاصله گیری بارز از تشکل های وابسته به جناح های حکومتی متمرکز داده است. دانشجویان موسسات آموزشی فعالانه در حرکت های اعتراضی خانواده های زندانیان سیاسی و عقیدتی شرکت و با صدور اطلاعیه هایی از خواست آزادی زندانیان سیاسی دفاع می نمایند. همچنین در فاصله دوماهی که از بازگشایی دانشگاه ها می گذرد، حرکت های اعتراضی صنفی بسیاری در اکثر دانشگاه های کشور نسبت به وضعیت غذا، امکانات تحصیلی، نحوه مدیریت واحد آموزشی و غیره صورت گرفته است.

خواسته ها و مبارزات زنان: نبود تشکل های مستقلی که بتواند خواسته ها و اعتراضات زنان را بیان نماید هم چنان نقطه ضعف

این نوشته می‌کوشد تا با نگاهی به وضعیت جنبش توده‌ای، موقعیت جناحهای حکومت، مناسبات ایران با جهان غرب، وضعیت اپوزیسیون جمهوریخواه در چند ماه اخیر و چشم‌انداز کوتاه مدت فراروی، وظایف سیاسی را روشنی بخشد.

۱- وضعیت جنبش توده‌ای

طی چندماهه گذشته با وجود تشدید فشارهای همه‌جانبه سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و رشد نارضایتی مردم، سطح حرکات و واکنشهای اجتماعی دستخوش تغییر قابل توجهی نشده است، واکنشها عمدتاً به شکل دفاعی و برای دستیابی به خواسته‌های صنفی متمرکز بوده است. اما گستردگی و تنوع حرکات نشان از ورود به مرحله جدیدی در آینده دارد. مروری به رویدادهای در عرصه‌های کارگری، زنان و دانشجویان، می‌تواند به درک ما از سطح مبارزه مردم یاری رساند:

اعتراضات کارگری: در سه ماه گذشته بطور متوسط شاهد هر دو روز یک حرکت اعتراضی کارگری بوده ایم. این اعتراضات در تمامی واحدهای صنعتی و خدماتی کوچک و بزرگ و با مطالبات مشترک رخ داده است. خواست ها در چارچوب عدم پرداخت حقوق و مطالبات معوقه، واگذاری واحدهای صنعتی به بخش خصوصی، بیکارسازی ها و قانون مشاغل سخت و زیان آور بوده اند. بیشترین حرکت های اعتراضی در ارتباط با عدم

بقیه در صفحه ۲۴

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی